

ήτο ἰδία γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν συμπάθειαν αὐτοῦ· ἀλλ' ἤδη ἱκανὸν πρὸ τοῦ πολέμου χρόνον ὁ Ἀνδράση εἶχεν εἰπῇ ἐν Σαλσβούργῳ εἰς τὸν Ναπολέοντα Γ'. — Σὰς διαβεβαίῳ ὅτι ἡ Οὐγγαρία οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν νὰ ἄρῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Πρωσσίας.

Δύω ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ φοβεροῦ πολέμου ὁ Βίσμαρκ ἐμήνυσεν αὐτῷ διὰ τοῦ ἐν Βουδαπέστη γεν. προξένου τῆς Πρωσσίας ὅτι ὁ Βάϋστ σκοπεῖ νὰ συνάψῃ συμμαχίαν μετὰ τῆς Γαλλίας. Ὁ Ἀνδράση ἀπῆλθεν αὐθημερόν ἐν σπουδῇ εἰς Βιέννην, ποίαν δὲ σημασίαν ἔσχεν ἐπὶ τῆς τύχης καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας τὸ ταξιδεῖον ἐκεῖνο εἶνε πασίγνωστον.

Ὁ Ἀνδράση μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Βάϋστ ἀναλαβὼν τὴν πρωθυπουργίαν τῆς Αὐστρίας τὸν Νοέμβριον τοῦ 1871 ἠγωνίσθη νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἄλλοτε λάμπριν τῆς αὐτοκρατορίας· πρὸς τοῦτο δὲ ἐιργάσθη νὰ συνάψῃ σύνδεσμον τῶν τριῶν αὐτοκρατοριῶν, τῆς Γερμανίας, τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Αὐστρίας.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου βλέπων ὅτι τὰ ῥωσικὰ συμφέροντα συνεκρούοντο ἀδιαλλάκτως πρὸς τ' αὐστριακὰ μετέβαλε πολιτικὴν καὶ τότε ἔγραψε τὸ ἀπαράμιλλον ἐκεῖνο διπλωματικὸν ἔγγραφον,

τὸ περιώνυμον ἐν τ' διπλωματικῇ ἱστορίᾳ ὡς «ἡ νότα τοῦ Ἀνδράση», οὐ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ σύγκλησις τοῦ βερολιναίου Συνεδρίου. Κατόρθωμα τοῦ Ἀνδράση, εἶνε καὶ ἡ προσάρτησις καὶ τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης εἰς τὴν Αὐστρίαν, δι' ἧς ἰσχυρὰν σφῆνα παρενέβαλε μετὰ Μαυροβουνίου καὶ Σερβίας.

Ἐπίσης πολιτικῶς σημαντικώτατον γεγὸνός εἶνε ἡ πραγμάτωσις τοῦ περὶ συμμαχίας μετὰ τῆς Γερμανίας σχεδίου αὐτοῦ. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1879, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συμμαχίας ταύτης, ὁ Ἀνδράση ἀπεχώρησε τῆς πολιτικῆς, ἥσυχον ἔχων τὴν συνείδησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς τὴν πατρίδα του καθήκον. Σώζονται ἔγγραφα δι' ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θερμῶς παρεκάλει αὐτὸν νὰ μείνῃ ἐν τῇ διευθύνσει τῶν τυχῶν τῆς Αὐτοκρατορίας· ἀλλ' ὁ Ἀνδράση εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὰ κτήματά του· καὶ ἰδιωτεύων ὁμῶς μεγάλην ἤσκει ἐπιρροήν· εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς ὁ Αὐτοκράτωρ συνεβουλεύετο αὐτὸν μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης.

Τοιοῦτος ὑπῆρξε διὰ βραχέων ὁ ἀνὴρ ὃν ἐπένθησαν πανδήμως Αὐστρία καὶ Οὐγγαρία, ὃν ἐκήδευσαν μετὰ πομπῆς ἀπεριγράπτου, καὶ εἰς ὃν ἀνεγείρονται ἤδη πολλοὶ ἀνδριάντες, αἰσθητὴ παράστασις τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ αὐστριακοῦ καὶ οὐγγρικοῦ λαοῦ.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTTENIEF.

... Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀπέπεψε τὸν ὑπνέτην, ὅστις εἶχεν ἀνάψῃ τὰ κηρία, ἐρρίφη ἐπὶ τῆς καθέκλας παρὰ τῇ θερμάστρᾳ καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν με ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας.

Οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ τοσαύτην σωματικὴν καὶ πνευματικὴν καταπόνησιν. Ὅλην τὴν ἐσπέραν εἶχε διέλθῃ ἐν συναναστροφῇ ἐπιχαρίτων γυναικῶν καὶ μορφωμένων ἀνδρῶν. Τινὲς ἐκ τῶν κυριῶν ἦσαν φράσαι· πάντες σχεδὸν οἱ ἄνδρες διεκρίνοντο ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ ζωηρότητι πνεύματος. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος διέπρεπεν ἐν τῇ συναναστροφῇ διὰ τῆς χαριεστάτης, αὐτόχρημα λαμπρᾶς συνδιαλέξεώς του... καὶ ὁμῶς οὐδέποτε εἶχε καταληφθῇ τοσοῦτον ἰσχυρῶς καὶ καταβληθῇ ὑπὸ τῆς ἀπογοητεύσεως ἐκείνης, ὑπὸ ἐκείνου τοῦ «taedium vitae» τὸ ὅποιον καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ῥωμαίους εἶχεν ἤδη γείνη ἐπαισθητόν. Ἄν ἦτο νεώτερος, θὰ εἶχε κλαῖσιν ἐκ τῆς πολλῆς θλίψεως, τῆς πληξέως, τῆς πικρίας· πικρία καυστική, διαβιβρώσκουσα — ἡ πικρία τῆς ἀψίνδου — ἐπλήρου ὅλην του τὴν ψυχὴν. Κάτι τι τὸ ἀηδὺς πνευγρόν, κάτι τι σιδηροῦν περιέβαλλεν αὐτὸν πανταχόθεν ὡς σκοτεινὴ φθινοπώρῳ νύξ — καὶ ὁ δυστυχὴς δὲν ἤξευρε πῶς ν' ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τοῦ σκότους τούτου, ἀπὸ τῆς πικρίας ταύτης· περὶ ὕπνου οὐδεὶς λόγος· ἡσθάνετο ὅτι ὁ ὕπνος θὰ τὸν ἔφευγε.

Ἀκουσίως ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις... εἰς βραδείας, ὀδυνηρὰς σκέψεις. Ἐσκέπτετο περὶ τῆς ματαιότητος, μῆδαιμότητος, περὶ τοῦ ψεύδους πάντων τῶν ἀνθρωπίνων. Πᾶσαι αἱ διαφοροὶ περίοδοι τοῦ βίου του ἀντιπαρήρχοντο ἀλληλοδιαδόχως ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ του ὀφθαλμοῦ (πρὸ μικροῦ εἶχε συμπληρώσῃ τὸ πεντηκοστὸν δευτερόν ἔτος τῆς ἡλικίας του) — καὶ οὐδεμία ἐποχὴ τοῦ βίου του εὗρισκεν ἔλεος καὶ χάριν παρ' αὐτῷ. Πανταχοῦ ἡ αὐτὴ αἰωνία μετὰπτωσις ἀπὸ τοῦ κενοῦ εἰς τὸ μηδέν, τὸ αὐτὸ νεροκοπάνισμα, ἡ αὐτὴ αὐταπάτη... — ἀδιαφορὸν μετ' αὐτῷ παίζει τὸ παιδί· φθάνει μόνον νὰ μὴ κλαίῃ*) — καὶ αἰφνης μᾶς καταλαμβάνει ἀπροσδοκῆτως τὸ γῆρας, ὅπως ἡ χιών τὴν κεφαλὴν, — καὶ μετὰ τοῦ γῆρατος ὁ ἀκαταπαύστος ὀδυνώμενος, ὁ κατατρώγων καὶ καταβιβρώσκων ἡμᾶς φόβος τοῦ θανάτου... καὶ ἔπειτα· κάτω εἰς τὸ βάραθρον. Καὶ εἶνε εὐτόχημα, ὅταν ὁ βίος παρέρχηται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Συχνότατα

*) Ρωσικὴ παροιμία.

ὁμῶς ἐπικαθίζουσιν ἐφ' ἡμῶν, ὅπως ὁ ἴδς ἐπὶ τοῦ σιδήρου, τὰ πάθη καὶ τὰ νοσήματα, πρὶν ἔλθῃ τὸ τέλος...

Ὅχι ὡς θάλασσα ἀνακυκλωμένη καὶ συνταρασσομένη ὑπὸ τῶν τρικυμιῶν, ὅχι, δηλαδὴ ὡς παριστάται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἐφαίνεται εἰς αὐτὸν ὁ βίος· ὅχι! — εἰς αὐτὸν παρουσιάζεται ἡ θάλασσα αὐτὴ τοῦ βίου ὡς ἡρεμοῦσα, λεία, ἀκίνητος καὶ μέχρι τῶν βαθυτάτων πυθμένων διαφανὴς ἐπιφάνεια... Αὐτὸς κάθηται ἐντὸς μικροῦ κυμαίνοντος λέμβου, καὶ ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ βορβορώδες βάραθρον διακρίνει εἰς ἀόριστους γραμμὰς διαγραφόμενα δόμορφα καὶ πρὸς ὑπερμεγέθεις ἰχθὺς προσομοιάζοντα τέρατα — ὅλη ἡ ἀδλιότης τοῦ βίου τούτου· ἀσθένεια, θλίψεις, πένια, τυφλότης, παραφροσύνη... — Παρατηρεῖ ἀκριβέστερον, καὶ ἰδοὺ, ἐν ἐκ τῶν τεράτων ἀνακύπτει ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους — ἀναβαίνει ὀλονὲν ὑψηλότερον, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὀλονὲν εὐκρινέστερον φαίνεται ἐν τῇ φοβερᾷ αὐτῷ ἀσχημίᾳ... ἀκόμη μίαν στιγμὴν, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ τέρατος ἀνασηκωθὲν σκάφος τοῦ πλοίαρχου ἀνατρέπεται! Ἄλλ' αἰφνης αἱ γραμμαὶ τοῦ τέρατος ἀρχίζουν νὰ γίνωνται πάλιν ἀσαφεῖς καὶ ἀόριστοι... κατολισθαίνει ὀλονὲν βαθύτερον καὶ τέλος βυθίζεται πάλιν εἰς τὸν πυθμένα καὶ κεῖται μόλις ἐπὶ δυνάμενον νὰ κινή τὰ πτερύγια... Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ ἀπόφραξ ἡμέρα, κατ' ἣν ἡ λέμβος θ' ἀνατραπῇ.

Ἔσειε τὴν κεφαλὴν, ἀνεσηκώθη ἐξ αἰφνης ἀπὸ τῆς καθέκλας καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ. Μετ' ὀλίγον ἐκάθισε παρὰ τὸ τραπέzion τοῦ γραψίματος καὶ ἀνοίγων τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο συρτάριον ἤρχισε ν' ἀνακατάνῃ τὰ γεγραμμένα φύλλα χάρτου — ἐξ ὧν τὰ πλείεστα ἦσαν παλαιὰ ὑπὸ γυναικείας χειρὸς γεγραμμένα ἐπιστολαί.

Διατὶ ἔπραττε τοῦτο, οὐδ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤξευρε· δὲν ἐξήτει τίποτε — ἤθελε μόνον δι' οἷας δῆποτε ἀδιαφόρου ἀσασχολήσεως ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοῦ πνεύματός του τὰς ὀδυνηρὰς σκέψεις.

Εἰς τὴν τύχην, χωρὶς νὰ τὰς ἐκλέξῃ, ἐξεδίπλωσε μερικὰς ἐπιστολάς — (ἐντὸς μιᾶς ἐξ αὐτῶν εὗρεν ἀπεξηραμμένον ἄνθος, δεδεμένον μετὰ μίαν ταινίαν, ἣτις εἶχε χάσῃ τὸ χρώμα τῆς ἐκ τῆς πολυκαιρίας). Ὑψωσε σπασμωδικῶς τοὺς ὤμους, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θερμάστραν καὶ ἐρρίψε κατὰ μέρος τὰς ἐπιστολάς, ὡς ἂν εἰ ἀπαφάσιζε νὰ τὰς παραδώσῃ εἰς τὰς φλόγας. Μετὰ σπουδῆς εἰ-

σέδουν αι χεῖρες του ὅτε μὲν εἰς τοῦτο ὅτε δὲ εἰς ἐκεῖνο τὸ συρτάριον. Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠνεώχθησαν εὐρέως· σιγὰ σιγὰ εἰλκυσεν ἕξω μικρόν τι τετραγώνον κιβώτιον ἀρχαίου φραγκικοῦ σχήματος καὶ τὸ ἠνέωξε βραδέως. Ἐν τῷ κιβωτίῳ εὐρέδῃ μεταξὺ διπλοῦ περικαλύμματος ἐκ κιτρινίζοντος βάμβακος μικρὸς σταυρὸς ἐκ καρχηδονίου λίθου.

Ἐπὶ τινὰς στήγας παρέττει σύννους τὸν σταυρὸν τοῦτον καὶ αἰφνης ἐξέβαλεν ἐλαφρὰν κραυγὴν... Ὅστε θλίψις οὕτε χαρὰ ἐξεδηλοῦτο ἐν τῷ προσώπῳ του. Ὁμοίαν εἶναι ἐκφράσιν προσλαμβάνει τὸ πρόσωπον ἡμῶν, ὅταν αἰφνης συναντήσωμεν ἄνθρωπον τινά, τὸν ὁποῖον ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου δὲν ἐπανειδομεν πλέον, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἠγαπήσαμεν μετὰ τρυφερότητος καὶ ὅστις τῶρα παρουσιάζεται ἀπροσδοκῆτως ἐνώπιόν μας — ἀκόμη ὁ ἴδιος ὅπως τότε καὶ ὅμως ἐντελῶς μεταβεβλημένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν.

Ἀνωρθώθη καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν θερμάστραν ἐκάθισε πάλιν εἰς τὴν προτέραν του θέσιν καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας...

«Διατί σήμερον; διατί ἀκριβῶς σήμερον;»

εἶπε κατ' ἐαυτὸν καὶ πολλὰ πράγματα ἐκ χρόνων πρὸ πολλοῦ παρελθόντων ἐπανήλθον ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην του.

Αἱ ἐξῆς ἀναμνήσεις...

Ἀλλὰ πρέπει πρότερον νὰ ἀναφέρωμεν τὸ βαπτιστικόν, τὸ πατρωνυμικόν καὶ οἰκογενειακόν του ὄνομα. Ὀνομάζετο λοιπὸν Δημήτριος Παύλοβιτς Σανίν. Αἱ ἐξῆς ἀναμνήσεις παρέστησαν ἐν τῇ μνήμῃ του.

I.

Ἦτο κατὰ τὸ μέρος τοῦ ἔτους 1840. Ὁ Σανίν εἶχε πρὸ μικροῦ συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ εὐρίσκετο ἐν Φραγκοφόρτῃ, ἐπιστρέφων ἐξ Ἰταλίας εἰς Ῥωσίαν. Ἄν καὶ εἶχε μικρὰν περιουσίαν, ἦτο ὅμως ἀνεξάρτητος καὶ εὐρίσκετο σχεδὸν μόνος, ἄνευ συγγενῶν, ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅτε κατὰ τὸν θάνατον μεμακρυσμένου τινὸς συγγενοῦς του ἐκληρονόμησε χιλιάδας τινὰς ρουβλίων, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, νὰ κάμῃ μακρότερόν τι ταξείδιον εἰς τὸ ἐξωτερικόν, πρὶν ἢ εἰσελθῇ εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, πρὶν ἢ ὑποβληθῇ εἰς τὸν κυβερνητικὸν ἐκείνον ζυγόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ἐξησφαλισμένην τὴν βιασίαν του.

Ὁ Σανίν ἐξέτελεσεν εὐσυνειδήτως τὴν ἀπόφασιν του καὶ ἐκάνόνισεν οὕτω πως τὰ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

ἐξοδα τοῦ ταξιδίου του, ὥστε κατὰ τὴν ἀφίξιν του ἐν Φραγκοφόρτῃ εἶχεν εἰς τὸ βαλάντιόν του ἀκριβῶς τόσα χρήματα, ὅσα

τῶν ἐχρειάζοντο, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Πετρούπολιν. Ἐν ἔτει 1840 ἦσαν πολλοὶ ὀλίγοι σιδηροδρόμοι. Οἱ περιοδεύοντες ἦσαν τότε ἡναγκασμένοι νὰ ταξιδεύωσι μὲ τὸ ταχυδρομεῖον. Ὁ Σανὶν ἔλαβε θέσιν, ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἀμάξῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ταχυδρομεῖον ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ μόλις περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ὑπελείπετο αὐτῷ εἰσέτι πολλὸς χρόνος. Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς ἦτο φραγὸς, καὶ ὁ Σανὶν ἀφοῦ ἐγευμάτισεν εἰς τὸ τότε περιφρῶν ξενοδοχεῖον «τοῦ Λευκοῦ Κύκνου», ἐξῆλθεν ὅπως ἴδῃ τὴν πόλιν. Εἶδε τὴν Ἀριάνην, τοῦ Δάννεκερ, ἥτις δὲν τῷ ἤρσεν ἐκτάκτως, ἐπεσκέφθη τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Γκαίτε, ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ὁποῖου ἄλλως τε μόνον τὸν Βέρντερν εἶχεν ἀναγνώσῃ — καὶ μάλιστα ἐν γαλλικῇ μεταφράσει — περιεπάτησε παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Μάιν καὶ ἡσθάνθη — πληξίς, ὅπως ἀρμόζει εἰς πάντα εὐγενῇ ταξιδιωτῇ. Τέλος, περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν, εὐρέθη κουρασμένος καὶ μὲ σκονισμένα ὑποδήματα ἐν μιᾷ τῶν μᾶλλον ἀσημάντων ὁδῶν τῆς Φραγκοφύρτης — ἡ ὁδὸς αὕτη ἐπέπρωτο νὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ μνήμῃ του.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν ὀλίγων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ ταύτης παρετήρησεν ἐπὶ τῆς θύρας τὴν ἐπιγραφὴν «Ἰταλικὸν Ζαχαροπλαστεῖον Ἰωάννου Ροσέλλι (Giovanni Roselli)». Ὁ Σανὶν εἰσῆλθεν ὅπως πῇ ἐν ποτῇ-ριον λεμονάδας. Ἀλλὰ εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁπισθεν μικρὰς τινος τραπέζης, εἰς τὰ διαμερίσματα ἐνὸς ἐρμαρίου χρωματισμένου μὲ ἀνοικτὸν χρῶμα εὐρίσκοντο πατατεταγμένα, ὡς ἐν φαρμακοπολεῖ, φιάλαι μὲ χρυσὰς ἐπιγραφὰς καὶ ὑάλινά ἀγγεῖα γεμάτα μὲ παξιμάδια, γλυκίσματα καὶ ζαχαρωτά — εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐφαίνετο. Μόνος ἓνας ψαρὸς γάτος ἐκάθητο καὶ ἔγρουζε ἐπὶ ὑψηλῇ, πλεκτῇ καθέκλας πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ εἰς τὸ πάτωμα ἔκειτο μεγάλη τολύπη ἐρυθροῦ μαλλίου, λαμποκοποῦσα εἰς τὸ φῶς μιᾶς πλαγίως εἰσερχομένης δέσμης ἀκτίνων τοῦ ἑσπερινοῦ ἡλίου, ἐκεῖ δὲ πλησίον εὐρίσκετο ἀνεστραμμένον καλὰθιον ἐκ πλεκτῆς λυγαριάς.

Ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἠκούσθη παράδοξος θόρυβος. Ὁ Σανὶν περιέμεινε μέχρις οὗ ἐσβέσθῃ ὁ ἦχος τοῦ ἐπὶ τῆς θύρας κώδωνος καὶ ἔπειτα ἠρώτησε μὲ δυνατὴν φωνήν. «Εἶνε κανεῖς ἐδῶ;»

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠνεάχθη βιαίως ἡ θύρα τοῦ παρακειμένου δωματίου — καὶ ὁ Σανὶν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔμεινεν ἐκπληκτος.

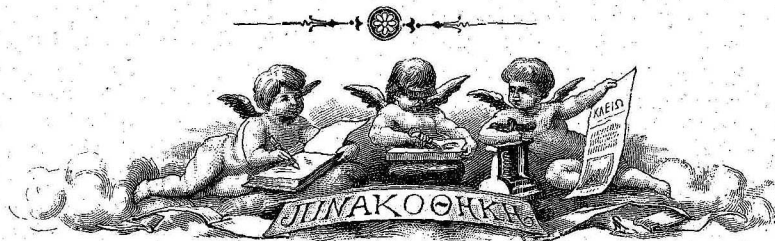
2.

Εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον εἰσώρμησε μὲ λυτὴν μέλαιναν κόμην κυματίζουσαν περὶ τοὺς γυμνοὺς ὤμους καὶ μὲ προτεταμένους γυμνοὺς βραχίονας μία νεάνις δέκα ἐννέα ἰσως ἐτῶν. Ἀμα ὡς εἶδε τὸν Σανὶν, ὤρμησε πρὸς αὐτόν, συνέλαβε τὴν χεῖρά του καὶ τὸν εἰλκυσε μεθ' ἑαυτῆς, φωνάζουσα συγχρόνως μὲ πνιγομένην ὑπὸ τῆς ἀγωνίας φωνήν: «Γρήγορα, γρήγορα, ἐδῶ, σώσατέ τον!».

Ὁ Σανὶν δὲν ἠκολούθησεν ἀμέσως τὴν νεάνίδα: ὅχι ὅτι ἐδίσταζε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν αἰτησίαν τῆς, ἀλλὰ διότι ἦτο ὡσεὶ ἀπολελιθωμένος ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως. Οὐδέποτε καθ' ὅλον του τὸν βίον εἶχεν ἰδεῖ τοσοῦτο θαυμασίαν καλλονήν. Ἡ νεάνις μετεστράφη πάλιν πρὸς αὐτόν καὶ ἡ φωνὴ τῆς, τὸ βλέμμα τῆς, ἡ κίνησις τῆς συνεσφιγμένης καὶ τὴν ψυχρὰν παρῆεν σπασμωδικῶς πιεζούσης χειρὸς, ἐμαρτύρουν τοσαύτην ἀπελπισίαν, ὥστε ὁ Σανὶν εἰς τὴν νέαν τῆς παράκλησιν «ἐλάτε πρὸς θεοῦ, ἐλάτε!» ἀμέσως εἰσώρμησε μετ' αὐτὴν διὰ τῆς ἠνεωγμένης θύρας.

Ἐν τῷ δωματίῳ, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθε δρομαῖος ὁ Σανὶν ἀκολουθῶν τὴν νεάνίδα, ἔκειτο ἐπὶ ἐνὸς ἀρχαιοτρόπου σοφῆ δεκαετραετῆς περὶ πού παῖς μὲ κάτωχρον πρόσωπον, σχεδὸν κιτρινωπὸν ὡς κηρὸς ἢ ὡς παλαιὸν μάρμαρον. Ὁ παῖς ἐφαίνετο ἔχων ἐκτάκτως μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν νεάνίδα — προφανῶς ἦτο ἀδελφὸς τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν κεκλεισμένοι, ἡ δὲ σκιὰ τῆς πυκνῆς καὶ μελαίνης κόμης τοῦ ἐκάλυπτε τὸ λείον, οἰοῦναι ἀπολελυθῆναι μὲτωπὸν του καὶ τὰς ἀκινήτους, λεπτὰς ὀφρὺς· διὰ μέσου τῶν κυανοχρῶν χειλέων τοῦ ἐλαμποκόπουν οἱ λευκοὶ καὶ συνεσφιγμένοι ὀδόντες του. Ὡς ἐφαίνετο, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ εἶχε παύσῃ πλέον· ὁ εἰς βραχίον ἐκρέματο πρὸς τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ ἕτερος ἔκειτο ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του. Ἦτο ἐντελῶς ἐνδεδυμένος καὶ στερεὰ κομωμένος· στενὸν τι μαντίλιον περιέσφιγγε τὸν λαιμόν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΘΕΡΕΙΑΝΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 1).
2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΙΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Κ. Liska μετὰ σχετικῆς ἐρμηνείας ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ. Γερμανοῦ Κυραβαγγέλη (ἐν σελ. 5).
3. Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΑΥΤΟΥΣΤΑ (ἐν σελ. 8).
4. Ο ΠΡΩΤΗΡ ΑΜΑΔΑΙΟΣ (ἐν σελ. 8).
5. Ο ΚΟΜΗΣ ΑΝΔΡΑΣΗ (ἐν σελ. 8).
6. ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑΣ ΑΚΤΑΣ, εἰκὼν ὑπὸ H. Nestel ἐν σελ. 9. Πανταχοῦ εἶνε ἡ αὕτη καὶ ἀπαράλλακτος, ἡ ἀφωγὸς γλῶσσα τοῦ ἔρωτος, ἡ πανταχοῦ ὁμιλουμένη καὶ πανταχοῦ ἐννοουμένη, εἴτε ὑπὸ τὸν ὁμιχλώδη καὶ μολυβδόχρουν οὐρανὸν τῶν βορείων χωρῶν, εἴτε ὑπὸ τὴν κυανανγῇ λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ θόλου τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων. Ἡ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνης παρισταμένη ἐρωτικὴ σκηνὴ λαμβάνει χώραν εἰς μεσημβρινὰ ἐδάφη, εἰς ἀκτὰς περιλουόμενας ὑπὸ φλοισβίζοντων κυμάτων. Στενὴ λωρὶς γῆς ἐκτείνεται βαθέως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μικροῦ τούτου ἀκρωτηρίου φαίνεται ὑψοῦμενος ἀρχαῖος ναὸς, ὃν ἡ ἑλληνικὴ καλαισθησία ἀνῆγειρε τῇ ἀφρογενεῖ δεῖ. Ζωηρὰ καὶ χαρμόσυνα εἶναι τὰ χρώματα τοῦ τοπίου τούτου, μόνον δὲ αἱ μελαγχολικαὶ κυπάρισσοι, αἱ ὑψοῦσαι εὐδυτενῶς τὰς ἀλχημρὰς αὐτῶν κορυφὰς πρὸς τὸν οὐρανόν, μετριάξουσιν διὰ τῆς πυκνῆς σκιᾶς τῶν τῶ θαμβωτικῶν φῶς, ἐνῶ οἱ κλώνες αὐτῶν

θαυπευόμενοι ὑπὸ τῆς δροσερᾶς αὔρας ψιθυρίζουσι σοβαρώτερας σκέψεις.

Ἀλλὰ τὸ ζεύγος τῶν ἐραστῶν, βεβυθισμένον ἐν τῇ ἀφάνῳ διαλέξει τοῦ ἔρωτος, οὐδόλως ἐπαισθάνεται οὔτε τοῦ φλοισβοῦ τῶν κυμάτων, οὔτε τῶν θαυπειῶν τῆς θαλασσίας αὔρας, οὔτε τοῦ βαυκαλῶντος ψιθύρου τῶν κυπαρίσσων, ἀλλὰ ληρονοῦντες τὰ πάντα παραδίδονται ἀμφοτέροι εἰς τὸ μακάριον ὄνειρον τοῦ ἔρωτος, τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς.

7. Η ΑΝΟΙΞΙΣ. Ὑπὸ Cuno v. Uechtritz (ἐν σελ. 12).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ.

Ἡ γλυκυτάτη Ἀνοιξι
Μέ τ' ἄνθια στολισμένη,
Ροδοστεφανωμένη,
Τῇ γῇ γλυκοτηραῖ.

Κί ἡ γῆ τῇ χλόῃ ἐντύνεται,
Τὰ δάση τῆς ἰσκιόουν,
Τὰ κρῖα χιόνια λιώνουν,
Ὁ οὐρανὸς γελάει.

Τὰ λουλουδάκια βάφονται,
Τὰ πλάγια χρωματίζονται,
Κί ἡδοναῖς φωτίζουν
Ἡ δροσεραῖς αὐγαῖς.

Στὸ ἀγκαθαρὸ τραντάφυλλο
Γλυκολαλεῖ τ' Ἀηδόνι.
Τὸ ξένο Χελιδόνι
Ταιριάζει τῇ φωλιά.

Στοὺς κάμπους πλοῦσια κ' ἄκοπα,
Σὲ πράσινα λιβάδια
Τὰ ζωντανὰ κοπάδια
Βελάζουν καὶ πηδᾶν.

Κί ὁ νῖδς βοσκὸς χαρούμενος
Φυσῶντας τῇ φλογερά,
Γιορδίζει τὸν ἀγέρα
Μὲ τραγουδιῶν φωναῖς.

Κάθε ψυχὴ εὐφραίνεται,
Τὴν ἀνοῖξι γιορτάζει
Ὁ θῆρσις σκυθρωπάει
Στὴ γενικὴ χαρὰ.

Ὁραία Δάφνη πρόβαλε
Νὰ τὴν ἀποστολίσῃ,
Καὶ τότε εἶναι ὁ θῆρσις,
Ὁ πλέον εὐτυχής.